

[Boeck-Hansen.]

tydeligt Bevis paa, at vi har for faa Virksomheder her i Landet; der er for faa Arbejdssteder, og dette er efter min Mening Resultatet af, at man i nogen Grad har dæmpet Initiativet gennem den Politik, der er drevet. Man kan jo i Virkeligheden ikke beskæftige Befolkningstilvæksten, skønt Tilvæksten procentvis er faldende. Jeg mener ogsaa, at den foreslaaede Ændring af Arbejdsløshedsloven i nogen Grad vil virke hemmende paa Initiativet, og det er dog vist ikke den Maade, man skal støtte de arbejdsløse paa. Bliver man ved paa den Maade, tror jeg, det vil blive værre og værre, og jeg ser ærlig talt noget sort paa det; jeg er svært bange for, at i den Vinter, der kommer, altsaa om 3 Fjerdingaar, vil der komme en Arbejdsløshed, som maaske gaar over de 200.000.

For at bekæmpe Arbejdsløsheden mener vi, at man maa søge at trænge ind i Spørgsmaalet, og derfor har vi stadig, hver Gang vi har haft Lejlighed til det, bedt om en Analyse af Arbejdsløshedstallet. Men hver Gang har vi faaet alt for smaa, alt for summariske Oplysninger. De sidste Oplysninger, det lykkedes at faa frem, var Oplysninger fra Fagforeningerne, som utvivlsomt fører en rigtig udmærket Statistik; men var det ikke bedre, at Statistisk Departement fremskaffede en saadan Analyse? Der har man jo dog Evnerne dertil, blot Regeringen vil sætte sin Vilje ind paa, at det sker. Jeg mener, der maa findes en Sortering, saaledes at vi ved, hvor mange Sæsonarbejdere, hvor mange Helaarsarbejdere, hvor mange gifte og hvor mange ugifte o. s. v. der er arbejdsløse. For at bekæmpe et saadant Onde maa man se Sandheden i Øjnene og søge at faa ren og klar Besked.

Man vil efter Lovforslaget forøge Arbejdsgivernes Tilskud til Arbejdsløshedsfonden pr. forsikret Helaarsarbejder fra nu at være 4 Kr. 50 Øre til at være 15 Kr. pr. Aar. Det skal altsaa fordobles en 3—4 Gange. Det er en klækkelig Forøgelse, forekommer det mig, men jeg erkender, at Arbejdsløshedsfonden trænger til Penge, eftersom den har en Gæld paa 14—15 Mill. Kr. i Øjeblikket, og man allerede har gennemført en Lov, der forudsætter Tilskud fra denne Fond, men det er nu en god Regel, at man ikke skal bruge Penge, før man har dem.

Over for Arbejdsgivere i Land- og Skovbrug og over for Fiskere har man ikke været slet saa nærgaaende. Nej, det manglede ogsaa bare, at man over for Land- og Skov-

brug skulde kræve forøget Tilskud til Arbejdsløshedsfonden, naar de vedkommende Arbejdsgivere i mange, mange Tilfælde netop ikke kan faa det Antal Arbejdere, de gerne vil have, og jeg kan saa udmærket forstaa, at man ikke kræver en Forøgelse af Fiskeriets Byrder. Det vilde ogsaa være underligt, hvis man krævede, at Husmødrene f. Eks. skulde betale til Arbejdsløshedsfonden; de mangler jo stadig huslig Hjælp, saa heller ikke paa dem kunde man vist lægge nogen Byrde.

I Almindelighed har man altsaa lagt Byrden over paa Arbejdsgiverne, og man har forhøjet Tilskuddet til en 3—4 Gange det nuværende Beløb. Det synes jeg nu er et ordentligt Tag! Og er det egentlig umiddelbart indlysende rigtigt, at man siger til en Mand: Jo flere Folk De skaffer i Arbejde, jo mere skal De betale til Arbejdsløsheds-kassen? Jeg synes, det er en underlig Logik, det er virkelig en underlig Belønning, og det kan i hvert Tilfælde ikke virke opmuntrende til at tage flere Folk i Arbejde, at man skal betale des mere til de arbejdsløse, des mere Arbejde man skaffer. Hvis det var rigtigt, at Maskiner forringede Arbejdernes Antal — det gør de nu ikke i det lange Løb —, var der mere Mening i, at man sagde: Hver Gang Du anskaffer en Maskine, der forringer Dine Arbejderses Antal, skal Du betale noget til Arbejdsløshedsfonden! Det var der dog mere Logik i. Den brister altsaa, fordi Maskinmekaniseringen i det lange Løb ikke har medført nogen Arbejdsløshed; Arbejdsløsheden er et Samfundsonde, og derfor er det rimeligt, at Samfundet ogsaa bærer Byrden, men jeg mener, at den burde lægges over paa Staten, paa Skatteyderne i Almindelighed og ikke lægges som en Særbeskatning paa Mennesker, der i høj Grad er uskyldige i, at der er Arbejdsløshed, nemlig dem, der netop giver Arbejde.

De i § 12 foreslaaede Ændringer vedrørende Arbejdsløsheds-kassernes Forhold under en Arbejdskonflikt vil jeg ogsaa anse for i høj Grad uheldige, men jeg ved godt, at de Ændringer, der nu foreslaas, i Virkeligheden har været brugt i Praksis i de senere Aar. Det er aabenbart, fordi man føler, at man har en daarlig Samvittighed — man har gjort noget, der ingen Lovhjemmel var for —, at man nu søger at skaffe sig Hjemmelen, men var det ikke rarere, om man havde skaffet sig den i Forvejen? Det er en underlig Form for folkeligt Styre, at man kommer bagefter med at skaffe sig Lovhjemmel. Efter vor Mening bør Arbejdsløsheds-kasserne ikke under nogen Form anvendes under en Lønkonflikt, det advarer